

Tussen Werelden

INGEVINGEN EN AVONTUREN IN DE
NIEUWE TIJD

Marie José Rietdijk
[@marie.jose.rietdijk](https://twitter.com/marie.jose.rietdijk)

INHOUDSOPGAVE

Introductie	03
Hoofdstuk 1: Magie van Creatie	04
Hoofdstuk 2: Wachters van het Licht	05
Hoofdstuk 3: Ontmoeting met mijn Vader	07
Hoofdstuk 4: Sta Jij Achter Mij?	09
Hoofdstuk 5: Bezoekers uit het Licht	11
Hoofdstuk 6: Ziel van de Gitana	13
Hoofdstuk 7: Wat Wil Jij Echt?	15
Hoofdstuk 8: Alles is Ritme	16
Conclusie: De Nieuwe Jij in de Nieuwe Tijd	18

INTRODUCTIE

Hallo, ik ben Marie José, jouw gids tussen werelden.

Welkom, prachtig mens. Dit boekje is voor jou. Jij, coach met een gave. Jij, die voelt dat de tijd verandert. Jij, die weet dat jouw rol niet alleen in gesprekken en technieken ligt, maar in je zijn, je waarnemen, je afstemmen. We bevinden ons in een overgang. Van oud naar nieuw. Van 3D naar multidimensionaal bewustzijn. Dit boekje is een bundeling van ervaringen, inzichten en energetische ontmoetingen. Om je te inspireren, uit te nodigen, te herinneren. Aan wie jij bent. En waarom je hier bent.

Ik geloof dat jij en ik het verschil kunnen maken voor zoveel mensen door een gids te zijn naar heel zijn en vrij zijn.

Marie José

HOOFDSTUK 1

De Magie van Creatie

Een jaar geleden had ik een idee. Het was nog maar pril, een ingaving, een vonk. Nu leeft het. Het beweegt, groeit, verspreidt zich. Wat ooit slechts een innerlijk beeld was, is werkelijkheid geworden. Dat is pure magie.

Terugkijken deed ik eigenlijk nooit. Ik was vooral gericht op vooruit. Tot ik vorig jaar deelnam aan een workshop van Geertje Noorlander van de Godinnentempel in Gouda. Tijdens die sessie werd ik uitgenodigd om wél terug te kijken. Naar mijn verlangens, mijn keuzes, de ingavingen die ik had gevolgd.

Dat moment van reflectie opende mijn ogen voor wat er allemaal al was ontstaan en wat nog in beweging is. De Creatieopstellingen, die ik met zoveel liefde heb ontwikkeld, beginnen hun weg te vinden in de wereld. Steeds vaker hoor ik van deelnemers aan de Masterclass hoe zij hun cliënten ermee hebben geholpen. Verhalen van transformatie, inzicht, heling. Het raakt me diep. Ik ben een dankbaar mens.

Soms voel ik het heel fysiek, dat dankbare besef. Zoals toen ik op een ochtend door de landerijen rondom mijn huis in Heeswijk-Dinther reed. Het jonge gras, de struiken, de bomen, alles straalde een fris, levendig

groen uit. Langs de weg stonden witte berkenbomen, die in het zachte licht bijna zilver leken. In de verte kleurden bladeren rood en oranje. Het was alsof de natuur zelf licht gaf. Ik voelde me even opgenomen in een levend schilderij. Zo overvloedig mooi. Een geschenk van Moeder Aarde.

Net zo dankbaar was ik toen, aan het einde van de blok 1 van de opleiding Creatieopstellingen, een deelnemer zei: "Dit lijkt op een opleiding in alchemie. Wat mooi dat ik dit bij jou mag leren. Het voelt als thuiskomen. Eindelijk." Die woorden raakten me. Want dat is wat deze opleiding ís: thuiskomen. Voor de deelnemers en voor mij.

In de Creatieopstellingen dompelen we ons onder in een veld van mogelijkheden. Het vraagt om openheid. Niet alleen naar wat zichtbaar is, maar ook naar wat zich aandient uit de ongeziene wereld. Naar dat wat zich energetisch ontvouwt. In die ruimte voel ik me als een vis in het water. Alsof alles klopt. Alsof ik precies ben waar ik hoor te zijn.

Dit werk is voor mij een voortdurende bron van verwondering. Het blijft me raken dat ik dit kan doen. Dat ik mensen mag begeleiden in het herinneren van hun eigen scheppingskracht.

HOOFDSTUK 2

Wachters van het Licht

Samen met mijn zus reisde ik af naar Havelte. Gewoon een dagje samen op pad. Vooraf keek ik of er in de buurt misschien iets bijzonders te vinden was. Al snel viel mijn oog op iets dat mijn nieuwsgierigheid onmiddellijk wekte: bij Havelte bevindt zich het grootste hunebed van Nederland. Natuurlijk wist ik allang van het bestaan van hunebedden. En ik kende ook hun reputatie als krachtplaatsen. Maar tot mijn eigen verbazing had ik er nog nooit één bezocht. In de beschrijving las ik iets wat me niet meer losliet: tijdens de Tweede Wereldoorlog had de Duitse bezetter dit specifieke hunebed afgebroken en diep onder de grond begraven. Niet zomaar een beetje verplaatst, nee, begraven. De reden? Vlakbij lag een Duitse vliegbasis en het hunebed, zichtbaar vanuit de lucht, zou een oriëntatiepunt kunnen zijn voor geallieerde bommenwerpers. Maar dat verklaarde niet waarom het grafmonument zó grondig moest verdwijnen. Waarom zo diep?

Na de oorlog werd het hunebed, dankzij oude tekeningen, opnieuw opgebouwd en kreeg het zijn oorspronkelijke plek en vorm terug. En nu stonden wij daar. Al van een afstand zag ik het liggen. Majestueus, indrukwekkend. Een aanwezigheid. Hoe dichterbij we kwamen, hoe meer ik voelde: hier gebeurt iets.

Een trilling, een stroom. Ik kon het niet meteen duiden, maar het was onmiskenbaar aanwezig.

HOOFDSTUK 2 WACHTERS VAN HET LICHT

Rondom het hunebed lagen stenen als wachters. Alsof ze de toegang bewaakten tot iets heiligs. Ik vroeg om toegang, stil in mijzelf. En meteen voelde ik: Ja. Je bent welkom.

Wat ik vervolgens ervoer, was buiten de woorden om. Er was een poel van licht, tastbaar en helder. Een energetische doorgang tussen werelden. Een portaal van hier naar andere dimensies, en van andere dimensies naar hier. Ik leunde tegen één van de immense stenen en werd onmiddellijk opgenomen in de stroom.

Het licht begon door mij heen te bewegen, zacht en krachtig tegelijk. Ik voelde oude stukken, delen die niet langer bij me hoorden, oplossen en wegvloeien. Alsof ik werd schoongespoeld van binnenuit. Een spontane heling. Helder. Stil. Heilig. Tegelijkertijd werd me duidelijk dat mijn aanwezigheid en afstemming dit portaal opnieuw activeerde.

Alsof ik de energetische gang, verstild, vergeten, misschien wel afgesloten, weer opende.

Ik heb de spinnenwebben weggeveegd, het stof verwijderd. De poort staat weer open voor onze krachtige, liefde brengende oer-voorouders.

En dat op de drempel van Allerheiligen — of, in de moderne traditie, Halloween. Het moment in het jaar waarop de sluier tussen de zichtbare en de onzichtbare wereld het dunst is. De tijd waarin verbinding met het ongeziene moeitelozer voelt, zachter, dichterbij.

Een kleine tip, vanuit mijn hart: brand op Allerheiligen een kaarsje voor je overleden dierbaren. Laat hen weten dat je aan hen denkt. Dat je weet dat ze in hun licht zijn of onderweg daarheen. Geef hen wat gestorven is in jouw leven: oude plannen, uitgeputte energie, spullen die hun functie hebben verloren. En vraag hen om voeding: inspiratie, levenskracht, richting voor wat nu wil ontstaan. Laat het een liefdevolle uitwisseling zijn. Een ontmoeting tussen werelden.

HOOFDSTUK 3

Ontmoeting met mijn Vader

Het is Samhain. Allerheiligen. Halloween. De dag waarop de sluier tussen de zichtbare en onzichtbare wereld het dunst is. Een dag van herdenking, verbinding, en vaak: heling.

In de Godinnentempel in Schipluiden werd die avond een bijzondere sessie gehouden. Medium Mannie Hoogendorp zou contact leggen met overleden dierbaren. Ik had de uitnodiging al eens voorbij zien komen, maar wist niet goed met wie ik dan zou willen spreken. Toch voelde ik op de dag zelf: ik moet erbij zijn.

Janneke appte: "Neem je een foto mee?" Snel griste ik een foto van mijn vader uit het lijstje en vertrok. Ondanks extra rijtijd zag ik dat ik veel te laat zou komen. Ik stond vast in de file. Mijn lief herinnerde me eraan: tijd is buigzaam, zet je intentie. Ik kwam twee minuten ná half binnen, maar voelde me precies op tijd.

Mannie was al bezig. Terwijl zij een reading gaf aan een andere vrouw, voelde ik dat mijn vader zich naar voren drong. Niet vreemd — hij was doof, impulsief, en had weinig geduld met regeltjes. Ik liet hem weten dat ik mijn beurt zou afwachten.

Na de pauze was het zover. Mannie pakte mijn foto, vroeg naar zijn naam. Er viel een stilte. Veel vrouwen keken om. Mijn vader was een markant figuur, misschien herkenden ze hem? Mannie voelde zijn aanwezigheid én die van een vrouw in een rolstoel — zijn moeder, mijn oma. Toen toonde hij zich terughoudend, schuldig bijna.

Dat herkende ik. En ik zei: "Dat is terecht." Mannie gaf door dat hij oprecht spijt heeft. Hij ziet nu wat hij heeft gedaan. En: hij houdt van me. Hij wil helpen.

HOOFDSTUK 3 ONTMOETING MET MIJN VADER

Ik voelde hoe mijn liefde voor hem nog altijd leefde, maar ook een oude pijn. Ik stelde de vraag die al lang in mij leefde: "Is het nu veilig om van hem te houden?"

"Ja," zei Mannie. "Hij toont hier zijn spijt, zijn liefde. Nu is het veilig."

De pijn in mijn hart smolt weg. Liefde begon te stromen. Het was een diepe heling.

Na afloop trok ik een kaart met de boodschap:

"Soms is liefde meer helend voor het lichaam dan pillen."

Pas later begreep ik wat die woorden betekenden. Ik zorg goed voor mijn lichaam, maar vaak nog alsof het iets functioneels is. Die nacht voelde ik het anders: mijn lichaam is levend, beziel, een expressie van mijn ziel. Elke cel is doordrenkt van leven. En ik voelde een diepe, tedere dankbaarheid voor mijn lichaam, voor mijzelf.

Tintelingen overal.

Dank je wel, Mannie.

Dank je wel, Janneke.

Dank jullie wel, vrouwen, voor het getuige zijn.

HOOFDSTUK 4

Sta Jij Achter Mij?

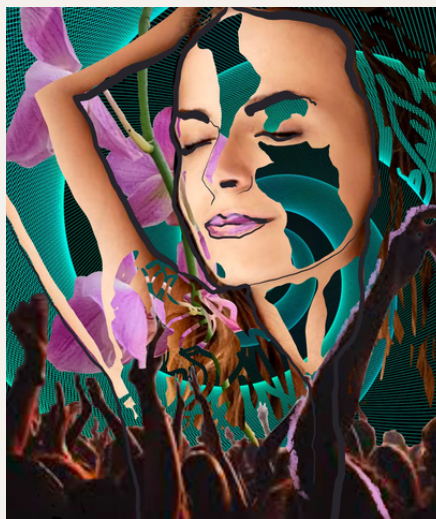
Sta jij achter mij?
En ik... sta ik achter jou?

We zijn allemaal verbonden met het collectieve veld van het vrouwelijke. Een veld doordrenkt met de pijn van eeuwenlange onderdrukking, mishandeling, vernedering en verraad. De pijn van heksenverbrandingen. Van verkrachting, aanranding, feminicide. En ja, ook vandaag — op het moment dat jij dit leest — worden er wereldwijd elke minuut vijf vrouwen vermoord door hun (ex-)partner. Dat is de realiteit van het veld waarin wij staan. Een veld waarin niet alleen geweld leeft, maar ook angst. Angst voor de man. Angst om op te staan. Angst om elkaar als vrouwen onderling écht te steunen. Want ergens diep in ons collectieve onderbewuste leeft nog steeds dat oude patroon: beter zij dan ik. Die angst zorgt er soms voor dat vrouwen elkaar verraden. Uit angst voor verlies, afhankelijkheid, schaamte of loyaliteit aan de verkeerde kant.

Zoals in deze waargebeurde situatie:
Een vrouw vertelt haar zus dat ze is aangerand door de man van die zus. De reactie? "Hij bedoelde het niet zo. Wat heb jij dan gedaan? En trouwens, jouw man

heeft mij ooit ook iets aangedaan." En uiteindelijk: "Ik hou van mijn man en hoef jou niet meer te zien."

De vrouw wordt niet geloofd. Niet gesteund. Ze wordt verraden. Waarom? Omdat het makkelijker lijkt. Omdat de angst groter is dan de moed. Omdat een vrouw denkt dat ze haar huwelijk, haar veiligheid, haar wereld moet beschermen — koste wat kost. En jij? Wat zou jij doen?

HOOFDSTUK 4 STA JIJ ACHTER MIJ?

Sta jij achter je vriendin, je collega, je zus, je dochter... zelfs als dat betekent dat je moet opstaan tegen je vader, broer, zoon of partner?

Twintig jaar geleden gebeurde er iets bij mij thuis. Mijn dochter, toen zestien, kwam naar me toe en zei: "Mam, opie ging me versieren." Mijn vader, haar grootvader. Wat deed ik?

Ik zei: "Ja, opie is gek. Blijf maar even bij mij."

Wat ik h d moeten doen, is hem het huis uit zetten.

Ik stond niet achter haar. Niet echt. En dat doet nog steeds pijn.

Daarom stel ik je nu deze vraag. Vanuit mijn hart, vanuit mijn eigen ervaring: Sta jij achter haar? Achter je vriendin, je moeder, je collega — als zij aangeeft dat iets niet klopt?

Sta je achter haar, zelfs als dat betekent dat je moet opstaan tegen iemand die jij liefhebt?

Het is niet makkelijk. Maar het is w l nodig. Laten we elkaar steunen. Laten we niet langer zwijgen, uitvluchten zoeken of bagatelliseren. Laten we opstaan. Voor elkaar. Achter elkaar. Met elkaar.

Niet om mannen te demoniseren. Niet uit haat of woede. Maar omdat ware mannelijkheid alleen kan bloeien als wij vrouwen onze eigen kracht durven erkennen —  n beschermen. Want die pure, oeroude mannelijkheid waar wij diep naar verlangen, kan alleen naast een vrouw bestaan die in haar grootsheid staat.

En die vrouw?

Dat ben jij.

Dat ben ik.

Dus vraag ik het opnieuw:

Sta jij achter mij?

En voel je mij? Ik sta nu, fier en vol liefde, achter jou.

HOOFDSTUK 5

Bezoekers uit het Licht

Het verrast me nog steeds wanneer ik bezoek krijg uit de ongeziene wereld.

Tijdens een reis naar Spanje bezochten mijn lief en ik mijn dochter Rosa Bloemen (ze is zangeres en te vinden op Spotify) die daar sinds kort woont met haar vriend. Hun knusse appartementje ligt direct aan zee. Wij mochten er logeren, terwijl zij tijdelijk bij familie slapen op een prachtig retreatterrein in de natuur.

We waren moe. Niet alleen van de reis, maar vooral van de weken ervoor: alle laatste dingen afronden, nog dit, nog dat. Je kent het wel. Bovendien voelden we ons griepig.

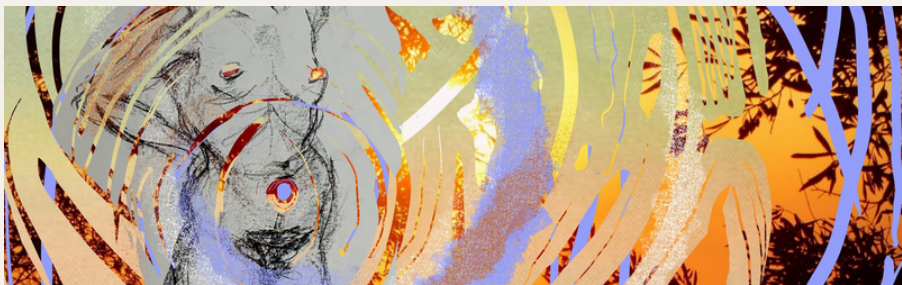
's Nachts gebeurde het weer. Ik was onrustig en sliep oppervlakkig. Dit gebeurt vaker wanneer ik op een nieuwe plek slaap: overleden zielen die de weg kwijt zijn, komen dan bij me. Maar steeds opnieuw vergeet ik dat dit kan gebeuren — totdat het zich aandient. In mijn droom verscheen een overleden kat. Hij wilde een graf. In mijn tuin. Of in het appartement. Ik vond het een vreemd verzoek, hield het eerst op een koortsdroom. Maar uiteindelijk drong het door: dit dier vroeg mij om hulp. En zo begeleidde ik hem naar zijn licht — naar een nieuwe dimensie.

Zodra ik dat deed, kwamen er honderden, misschien wel duizenden katten naar me toe.

Ook hen hielp ik over. Wat een stroom. En ik was nog niet klaar. Daarna verscheen er een klein meisje, zoekend naar haar moeder. Ik vertelde haar dat ze overleden was en bracht haar naar haar overgrootmoeder, die op haar wachtte in het licht.

Toen gebeurde er iets groters. Vanuit de bergen en heuvels verschenen talloze zielen.

Vervormde, verdrietige, verloren figuren. Ik voelde geen angst, alleen een roep. Ze dachten dat zij het licht niet waard waren.

HOOFDSTUK 5 BEZOEKERS UIT HET LICHT

Dat zij als 'minder ras' niet mochten overgaan. Ik vertelde hen dat dit niet waar was. Dat het juist hun recht en bestemming is. Eerst voorzichtig, later massaal, bewogen ze zich richting hun licht.

De volgende dag vertelde ik mijn lief over die nacht. Terwijl ik sprak, kwamen de tranen. Zoveel zielen. Zo lang verdwaald. Later die dag vertelde ik mijn dochter en haar vriend wat er was gebeurd. Toen vroeg haar vriend: "Heeft ze het je verteld?"

Wat bleek: een week voor mijn komst was een zwerfkat waar zij voor zorgden overleden. En een dag voor mijn droom was er een meisje verdronken in de buurt. Hoewel ik al jaren spiritueel werk doe, blijft het me raken hoe 3D-feiten en andere dimensies samenvallen. En ja — ik had erom gevraagd. Vlak voor onze reis had ik gevraagd om meer concrete verbinding tussen mijn werk in de ongeziene wereld en onze tastbare realiteit. Zodat ik anderen kan helpen begrijpen wat ik zie en voel. Die nacht was een krachtig antwoord op die vraag.

De Stem van de Bergen

Na ons verblijf reden we door naar Granada. De rit door de bergen was adembenemend. Uitzicht op valleien, besneeuwde toppen, een gevoel van grootsheid. Spontaan begroetten we de berggeesten. En ze gaven antwoord. We voelden hun aanwezigheid — machtig en liefdevol. We vroegen hen om een veilige reis. Ze zeiden: "Daar zorgen wij voor."

n een speelse opwelling vroeg ik of ze ons hun geheimen wilden geven. Meteen voelden we een soort 'download' — alsof er iets in ons werd geplaatst. De betekenis is nog niet helemaal helder, maar we vertrouwen erop dat het zich stap voor stap zal ontvouwen. Eén van de inzichten die we meteen ontvingen: alle bergen en berggeesten zijn met elkaar verbonden. Ze zien alles. Ze weten dat er verandering op til is. "Maak je klaar voor wat komt," zeiden ze.

Terwijl we verder reden, hoorde ik mezelf iets terugvragen: "Kan ik iets voor jullie doen?"

"Ja," was het antwoord. En ik werd meegenomen — in mijn innerlijke beleving — naar de top van een hoge berg. Daar gingen we naar binnen, diep de berg in, langs donkere tunnels. Tot we in een immense grot kwamen, als de binnenkant van een geode. Overal reusachtige kristallen. En nog verder omlaag lag daar... een vrouw. Een reusachtige, slapende vrouw, verborgen in de aarde. Toen mijn licht haar raakte, begon de aarde van haar af te brokkelen. Langzaam kwam ze tevoorschijn. Ik vroeg: "Wie is zij?" "Zij is de Vrouwe van de Bergen," kreeg ik te horen.

Ze had lang geslapen. Nu is ze wakker. En met haar ontwaakt een oud, krachtig licht. Ze neemt opnieuw plaats op haar troon. De berggeesten zijn blij. De aarde beweegt.

HOOFDSTUK 6

Ziel van de Gitana

We keken samen naar de kaart. Hoe zullen we verder reizen richting Portugal? Waar willen we overnachten? Zoveel mogelijkheden — mooie routes, fijne plekken. En toch trok één plek steeds opnieuw mijn aandacht: Granada.

Granada, de stad van de bergen, van de mystiek, van Sacromonte. Het zou daar kouder zijn dan aan de kust. Drukker ook, grootstedelijk. En toch vervaagden alle andere opties. Alleen Granada bleef scherp. Dus besloten we daar twee nachten te blijven. We boekten een hotel, iets luxer dan we gewend zijn, midden in de stad. Wat een cadeau. Het voelde als thuiskomen — in comfort, schoonheid en rust.

Die nacht kreeg ik bezoek. Sinds mijn ervaring in het appartement van mijn dochter (zie vorig hoofdstuk), herken ik

het meteen als er iets gevraagd wordt van de ongeziene wereld. Ik werd wakker met een beeld voor me: een grote man die een kleine vrouw mishandelde. Heftig. Was dit ooit in deze kamer gebeurd? Of was het een herinnering uit een ander leven?

Wat ik wél wist: ik voelde me al langer verbonden met de gitanos — de Spaanse zigeuners van Sacromonte. Niet alleen ik, ook mijn dochters en mijn zus. We vermoeden verre familiebanden. Ik ben geboren in een woonwagen. Mijn dochter had als baby een vreemd contrast: lichtblond haar, met een inktzwarte pluk in haar nek.

Mijn band met Spanje is intens. Ik ben er maar zelden geweest, maar telkens lijkt het of ik op bekend terrein ben. We lazen ooit met z'n allen De Zeven Zussen — het deel dat over de gitanos op Sacromonte gaat — en voelden collectief kippenvet.

Die nacht, in de hotelkamer, besloot ik de scène van de mishandeling in het licht te zetten. Met zachte focus en heldere intentie begeleidde ik het los — de scène, de energie, het verleden. Terwijl ik dat deed, voelde ik plotseling iets uit mijn lichaam wegstromen.

Wat was dat? Zo had ik dit werk nog niet eerder ervaren.

Ik liet het gebeuren.

“Alles dat dood is laat ik gaan, naar het land van de doden.”

HOOFDSTUK 6 ZIEL VAN DE GITANA

Het voelde als een bevrijding — niet alleen voor de energie van het verleden, maar ook voor iets ouds in mijzelf.

Daarna viel ik in een diepe, rustige slaap.

De volgende ochtend zat ik in het restaurant van het hotel, met uitzicht over de stad. Er gebeurde iets bijzonders: voor het eerst in mijn leven voelde ik dat ik hier hoor. Niet als toevallige passant of indringer, maar echt... op mijn plek. Niet bang dat iemand elk moment zou ontdekken dat ik 'er niet hoor'. Geen imposter meer.

Later die dag las ik meer over de geschiedenis van Sacromonte. Hoe de gitanos ooit uit de stad werden verdreven, hun toevlucht vonden in uitgeholde grotten in de bergen. Hoe armoede en uitsluiting hen vormden — maar ook hoe hun cultuur, spiritualiteit en kunst de wereld rijker maakten. Flamenco als overleving, als expressie, als ziel.

's Avonds waren we bij een intieme flamencovoorstelling. Tranen. Kippenvel.

Ik voelde de rijkdom van hun erfenis.

De kracht van hun verbinding met de aarde.

De spirituele sensualiteit die ik ook in mijzelf herken.

Met trots noem ik mezelf soms Bruja. Heks. Wijze vrouw. Ziel met wortels.

Toen we vertrokken uit Granada, richting Portugal, zag ik haar. Een draak. Groot, krachtig, stralend. Ze kwam ons tegemoet — niet dreigend, maar verwelkomend. Alsof ze me herkende. Blij dat ik terugkeerde naar Portugees land.

Ik vroeg haar om een veilige, voorspoedige reis.

"Dat zal ik je geven," voelde ik haar antwoorden.

En dat deed ze.

De avonturen van de ongeziene wereld zijn nog niet voorbij.

Er wacht meer.

Later, vertel ik je verder.

HOOFDSTUK 7

Wat Wil Jij Echt?

Wat een mooie ervaringen al, in deze eerste maand van het jaar. Aan alles is voelbaar: er hangt verandering in de lucht. Een nieuwe stroom. Een diepere laag. Een uitbreiding van wat je in 2024 al in beweging hebt gebracht.

Merk je het?

Ben jij je bewust van de koers die je hebt ingezet in dat bewogen jaar? Misschien was het een jaar van verandering — fijne én minder fijne. Misschien waren er verschuivingen in je werk, je relaties, je gevoel van richting. Wat je ook hebt ervaren, het krijgt dit jaar meer vorm. Meer vrucht. Meer bedding.

Wat zie jij nu al gebeuren in je leven? In je werk? In de verbinding met jezelf en anderen?

En... wat zou je graag willen dat er gebeurt?

Niet voor de buitenwereld. Niet voor je gezin, je collega's of je klanten. Maar voor jou.

Helemaal en alleen voor jou.

Wat is jouw diepste wens? Jouw verlangen?

Niet het willen in je hoofd — dat vaak sociaal wenselijk is of ontstaat als reactie op wat je niet meer wilt.

Maar het willen dat woont in je buik.

Dat stille, oprechte willen dat soms alleen in stilte gehoord kan worden.

Soms helpt het om je handen op je buik te leggen, zacht, liefdevol.

En jezelf dan te vragen:

Wat wil ik echt, voor mij?

En dan stil te zijn.

Je hoeft het antwoord niet meteen te begrijpen.

Laat het maar mee reizen met je, als een trilling in je systeem.

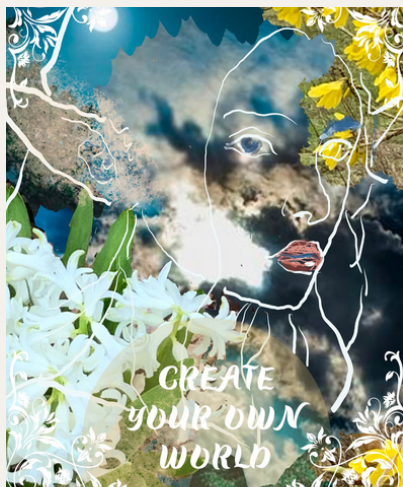
Een zachte belofte, een richtingwijzer.

Het zal zich vanzelf aan je laten zien.

Misschien niet vandaag.

Maar het komt.

Zoals alles komt dat werkelijk van jou is.

HOOFDSTUK 8

Alles is Ritme

Vandaag is het nieuwe maan. De eerste van dit jaar.

Een mooi moment om stil te staan, want het wassen en afnemen van de maan is één van de ritmes waar wij, als mensen op aarde, deel van uitmaken.

Alles is ritme.

Dat is niet zomaar een poëtische gedachte, het is één van de zeven kosmische wetten. Deze wet zie je overal terug: in de seizoenen, in eb en vloed, in de menstruatiecyclus, in de levensfasen van een mens. Ritme is een gegeven. Het draagt alles.

En toch hebben de meesten van ons niet geleerd om met die ritmes te leven. Niet bewust tenminste. We leven erin, we bewegen erin mee, maar zelden stemmen we er werkelijk op af. Terwijl alles wat wij willen creëren — of dat nu een project, een relatie, een innerlijke beweging of een droom is — meebeweegt op de golven van deze ritmes.

Je kunt je voorstellen: een boot laat je beter vertrekken bij eb dan bij vloed. Zo zag ik hier in Portugal boten door de branding trekken, onderweg naar de grotten langs de kust.

Ze vertrokken op precies het juiste moment — in harmonie met het ritme van de zee.

Zo werkt het ook met intenties.

Nieuwe maan is hét moment om jouw intenties helder te maken. De wassende maan zal ze meenemen, laten groeien, zoals zichzelf groeit. Wanneer je werkt mét het ritme, hoeft je minder te forceren. Je wordt gedragen. Meegedragen.

In de Creatieopstellingen werken we met de zeven kosmische wetten als

wetmatigheden die door jouw creaties heen stromen. Alles wat je meemaakt — of wat je wil creëren — beweegt in die wetten. Waar stagnatie is, ontstaat ruimte zodra er een hogere frequentie in beweging komt. Bij de wet 'Alles is ritme' ligt die hogere frequentie in het stille midden.

Denk eens aan dat bekende Newton-rekje, met metalen balletjes die in een rij hangen.

Als je het eerste balletje loslaat en laat botsen tegen de anderen, blijft het midden stil — terwijl het laatste balletje exact dezelfde beweging maakt naar buiten. Die stilte in het midden is precies wat ik bedoel. En misschien wil je het zelf eens proberen? Neem een situatie in je leven waar je niet blij mee bent.

HOOFDSTUK 8 ALLES IS RITME

"Stel je dan voor dat je jezelf in dat stille midden plaatst — je zit daar, je kijkt van daaruit naar je situatie. Voel wat er nu door je heen wil worden gezegd. Wat wil het leven jou vertellen, precies daar? Neem dit waar, en keer dan terug naar je situatie — met die nieuwe blik.
Wat verandert er?
Hoe voel je je nu?
En kijk vervolgens nog eens terug naar dat stille midden. Wat zie je anders?
Ik ben benieuwd naar je ervaring.
Laat je het me weten?"

CONCLUSIE

De Nieuwe Jij in de Nieuwe Tijd

Lieve lezer, lieve zuster,
Je hebt dit boekje gelezen. Niet alleen met je ogen, maar met je hart. Niet alleen met je hoofd, maar met je hele zijn. Je hebt gereisd langs herinneringen, rituelen, inzichten, dromen, verhalen van licht en schaduw. En misschien voel je het: iets is verschoven. Iets is wakker geworden. Iets in jou herkent zich.

Dat is geen toeval. Jij bent hier met een reden. In deze tijd. Op deze plek. In deze vorm. Jij bent een brug tussen werelden. Tussen wat was en wat komt. Tussen de oude structuren die wankelen en het nieuwe dat nog geen naam heeft, maar zich al laat voelen. En jouw gave – jouw intuïtie, jouw helder weten, jouw diep luisteren – is geen bijzaak. Het is je richting. Je kompas. Je bijdrage. De Nieuwe Tijd vraagt om mensen zoals jij. Mensen die niet alleen werken vanuit kennis, maar vanuit aanwezigheid. Die bereid zijn te voelen. Die durven te dromen. Die durven te doen. Die de verbinding met het hogere niet gebruiken om te ontsnappen, maar om te belichamen. Om het goddelijke naar de aarde te brengen – via hun woorden, hun werk, hun ogen, hun aanraking. Je hoeft het niet perfect te doen. Je hoeft niets te fixen. Je mag gewoon zijn. Aanwezig zijn. Afgestemd zijn.

En van daaruit handelen, begeleiden, spreken, creëren. Elk zaadje dat jij plant in jouw veld van waarheid, groeit uit tot iets wat de wereld nodig heeft. Je weet dat. Je voelt dat. En dit boekje heeft je daaraan herinnerd.

Misschien wil je nog even zitten. Je ogen sluiten. Je handen op je buik leggen. En voelen: waar ben ik nu? Wat klopt er nu in mij? Wat wil er ontstaan? Misschien wil je een intentie zetten. Een stap nemen. Een mail sturen. Een lied zingen. Een Creatieopstelling leren begeleiden. Wat het ook is – vertrouw het. Het is jouw volgende beweging. En het is goed.

Dank je wel dat je hier bent. Dank je wel dat je jouw pad bewandelt. Dank je wel dat je licht brengt, precies op jouw manier. De Nieuwe Tijd is niet iets dat ver weg is. Jij bent de Nieuwe Tijd. En zij stroomt door jou.

Met vrolijke liefde en vertrouwen,

Marie José

